

[Følge.]

indtil nu. Men oliekrisen er i hvert fald ikke svaret alene. Nej, det er nok snarere en lang række landes statsstøtteordninger, mere eller mindre i overensstemmelse med EF og OECD, der bærer skylden.

På international basis er løsningerne jo ikke lette at få øje på, for 200 mill. t skibskapacitet forsvinder jo ikke af sig selv, bare fordi den er overflødig. Ophugning af gamle skibe vil kun bidrage lidt, fordi de gamle skibe også er de små skibe. Det er spørgsmålet, om ikke situationen er så alvorlig, at den eneste rationelle løsning på verdensbasis må være ophugning af selv nye skibe. Det lyder fantastisk.

Ophugningsværdien er kun 10 pct. af nyskibsværdien, så det næste spørgsmål er måske kreditgivernes placering. Den kunne det være interessant nok at vide noget mere om. Jeg har ikke kunnet finde ud af det, men måske handelsministeren kan bidrage med oplysninger på det punkt.

Vi kan altså konkludere den internationale situation, at selv om skibsværfterne har ordrer endnu et par år frem i tiden, så er tonnagemængden allerede nu så stor, at omkring halvdelen af verdens skibsværftskapacitet er overflødig, og udsigten til bedring ligger i bedste fald i begyndelsen af 1980'erne.

EF-landene ligger måske noget bedre til end en lang række af de andre store skibsbymagnationer, da EF-lån udgør omkring $\frac{1}{4}$ af verdenstotalen, men skaber halvdelen af markedet for tankere.

Hvad angår værftsindustrien fremgår det, at der er to ting, regeringerne bør gøre. Man bør opmuntre til omskoling af en del af arbejdsstyrken, og her vil jeg gerne henvise til fremskridtspartiets lovforslag nr. 237 fra septembersamlingen om midlertidige tilskud til omskoling af arbejdsløse, hvor vi jo klart har vist denne vej.

For det andet bør regeringerne sørge for, at de sociale ordninger fungerer, så de ufor-skyldt arbejdsløse gives rimelige kår, og også her har fremskridtspartiet gang på gang givet tilsagn om sin aktive medvirken.

Det ligger imidlertid lysende klart, at der er et par ting, regeringerne ikke bør opmuntre, og det er billige kreditter, lastpræferencer og værftsinvesteringer. På disse områder vil

fremskridtspartiet altså ikke kunne medvirke.

Beskæftigelsen på de danske værfter har ligget på et meget højt niveau i de senere år, og da den danske stat ikke magter at deltage i den altødelæggende statsstøttedans mellem giganterne, vil det ikke kunne undgås, som handelsministeren nævnedes det, at produktion og beskæftigelse på nybygningsområdet må reduceres en del. Skibsreparations- og ombygningsvirksomhed i forbindelse med værfternes øvrige produktion, og måske i forbindelse med nogen overgang til alternative produktioner, må dog nok kunne sikre, at krisen ikke får til følge, at danske værfter ligefrem må lukke. Her må det også påpeges, at det med det meget høje tekniske stadi, som dansk værftsvirksomhed er kendt for, må være muligt at satse på det højt specialiserede marked, f.eks. i gastankere o.lign.

En forudsætning for alt dette er jo imidlertid, at vort erhvervsliv som helhed, og hermed altså også underleverandørvirksomhederne, er konkurrencedygtige. Det vil sige, at omkostningsniveauet kan holdes nede. Her kan de herrer Maigaard og Gert Petersen måske med større relevans spørge, hvad regeringen agter at gøre, for de foranstaltninger, statsministeren var så stolt af hin minderige tv-aften i september, skal fedt hjælpe, når værftsarbejderne står med fyringssedlerne engang i 1976 og 1977.

Engang i januar står to dyrtidsportioner og banker på døren, og det skulle såmænd ikke undre mig, om regeringen ikke for n'ete gang vil udvise enorm hittepåsomhed og foreslå, at vi tager fra de rige og giver til de fattige. Hvis det skulle vise sig, at der ikke er nogen rige at tage fra, så kan vi jo altid udvide kasseoverskuddet med nogle milliarder kroner. Folk ved såmænd nok alligevel ikke, hvad det er for noget.

Vi siger ikke fra fremskridtspartiets side, at indenrigske foranstaltninger alene kan løse alle skibsværftsindustriens problemer, men vi vil gerne påpege, at når tilskudspolitikken på international basis har bevist sin endelige fallit ved at skabe ragnarok for skibsfarten i mange år frem, så er mere tilskud, hr. Maigaard, i hvert fald en dårlig medicin. Fremskridtspartiet har gang på gang anvist den vej, som endnu ikke er for-